

Tovenaars

Nadat ze hun wandelschoenen aan hebben gedaan, nemen ze afscheid van oma. Buiten besluit opa om eerst op een bank in de tuin te zitten met de kleinkinderen en begint hij te vertellen. "Mensen gingen vroeger ook naar de winkel, of op reis. Toen bestonden er geen verkeersregels. Iedereen deed gewoon waar ze zin in hadden en dat durfde wel eens fout te lopen.

In die tijd leefden er namelijk ook monsters. Die waren heel blij dat er geen regels bestonden, want zij lusten wel eens een hapje mens. Zonder regels was het voor de monsters gemakkelijk om een mens te pakken te krijgen. De koning vond het niet fijn dat de mensen niet veilig waren. Hij vertelde aan de tovenaars van het land dat ze iets moesten uitvinden. Iets zodat er geen mensen meer door de monsters konden worden opgegeten. De tovenaars waren heel slimme mensen, die graag iedereen wilden helpen. Daarom gingen ze overleggen om een oplossing te bedenken."

Opa stopt met vertellen als hij de verbaasde gezichten van zijn kleinkinderen ziet.

Ze kijken hem ongelovig aan. "Als jullie me niet geloven, moet ik dan nog wel verder vertellen?" vraagt hij aan hen. "Ja, ja, we geloven het!" klinkt het uit hun mond. "Vooruit," zegt opa, "dan ga ik verder.

De tovenaars waren dus heel slim en konden ook toveren. Om de mensen te kunnen helpen, moesten ze toverkracht gebruiken. Na heel lang nadenken kwamen ze op een slim idee."

Toverpaden

“We zullen gaan wandelen, terwijl ik verder met mijn verhaal ga,” zegt opa. “De tovenaars moesten dus zorgen dat de monsters geen mensen meer konden opeten. Ze besloten om tovertekens te maken. De tovenaars plaatsten aan het begin en het einde van een wandelpad magische tovertekens.

Mensen moesten op de paden blijven wandelen waar tovertekens stonden, zo waren ze veilig voor de monsters. De tovertekens beschermden de mensen.

Ook de ridders van de koning konden zo veiliger hun werk doen. Het gebeurde dat een brief voor de koning niet werd bezorgd omdat een ridder opgegeten werd. Nu konden de hongerige monsters bijna niet meer op de paden komen door de tovertekens en was iedereen terug gelukkig. Omdat het zo een goed idee was besloot de koning er een wet van te maken. Deze vertelde de mensen wat ze moesten doen. Ze moesten altijd op de wegen met de tovertekens wandelen.” Hier wordt opa door Jan onderbroken.

Hij vraagt wat die tovertekens met het verkeer van nu hebben te maken.

“De tovertekens die de tovenaars vroeger hadden gemaakt zijn er niet meer. Net als de tovenaars er niet meer zijn.” antwoordt opa. “Maar we hebben daar nu andere tekens voor in de plaats. Weten jullie over welke tovertekens ik het heb?” vraagt opa aan zijn kleinkinderen. Jan is zo onder de indruk van het verhaal dat hij niet weet wat opa bedoeld, maar Anne weet wel welke tekens opa bedoelt. “Ja,” zegt

ze, "ik ken die tekens wel!" Ze wijst naar een verkeersbord dat op de hoek van de straat staat.

Ze wandelen naar het verkeersbord toe en dan zegt opa: "Ja, je hebt gelijk. De tovertekens van vroeger zijn de verkeersborden van vandaag. Dit is een heel belangrijk bord voor voetgangers." Ze blijven bij het verkeersbord staan terwijl opa verder gaat met vertellen.

"Dit bord laat zien waar er een voetpad is. Daar mogen alleen maar mensen wandelen die te voet zijn. Jullie zien dat het een rond blauw bord is. De witte mannetjes in het midden vertellen je dat het alleen voor voetgangers is. En op dit stukje weg mogen er geen...?" Opa stopt plots en wacht tot iemand zijn zin afmaakt. "Er mogen geen auto's rijden," roept Jan die blij is dat hij het antwoord weet. Opa knikt en zegt: "dat klopt, Jan." Opa gaat dan verder.